

סיפורי אורייתא

אל העולם שלפני שהוא יגיע
ואל העולם אחרי שפתאום הוא יבוא
אליו כולם מצפים
ולבואו אנו מייחלים

לקט אפיזודות שמהווים סיפור אחד גדול
הפעם - הסיפור הוא שלך!!!

הסיפור שלך

היה זה בתחילת הסגר הראשון של 'ימי הקורונה'. דלתות בתי הכנסיות מוגפים.
רחובות בני ברק ריקים. ובזהירות רבה נקשתי בדלתות שכני, לנסות לכנס עשרה
יהודים לתפילות שבת, אצלי בבית.

שני חסידי גור מעוררי השראה גרים בקומה שמתחתי. שיער שיבא מעטר את פניהם
הנעימות ומלאות האור.

עמדנו שלושתנו באמצע חדר המדרגות כשאור מעומם מעל ראשנו והעברנו רשמים על
ימות המשיח, על הימים האלו שאנו בעיצומם. ימים שמראים את האור שקרב ובא.

ובתוך כדי שיחה, אמר אחד השכנים- "חז"ל אומרים שהמשיח יגיע בדור, או שכולו
זכאי, או כולו חייב".

"אתה מבין" הוא המשיך שחיוך רגוע נסוך על פניו, "אנו הדור הזה..."

אתה מבין, לנו חז"ל קוראים דור זכאי..."

לדור שלנו חיכו כולם... היסטוריה של אלפי שנים ציפתה לנו...

לי... לך....

תטפח לעצמך קצת על השכם. תרים את הראש למעלה בשמחה ותדע שאתה שייך
לאותו דור שכולם ציפו לו. דור זכאי".

והוא צודק!

זכורני בימי קדם, כשהייתי בחור צעיר, את הלילות שבהם הייתי יושב רכון על הסטנדר
ושומע לא פעם את ראש הישיבה נואם ואומר- "בחור שבדורנו הולך עם כיפה, הוא נס
מהלך".

אתה מבין מה זה דור זכאי???

* * *

לאברכים העוסקים ב'קירוב', לא פעם יוצא לפגוש, יהודים שנראים 'חייבים'. והניסיון אומר- שלאחר נגיעה זעירה בחלק היהודי שבהם- עם חום של תורה, מתגלה פתאום יהודי זכאי ביותר...

היהודי הרחוק הוא גליד קרח שעשוי ממי תורה... שבעזרת טיפת חום יהודי, הקרח נוטף וממלא אגמים של דבקות בבורא.

* * *

האולם היה מלא מפה לפה, כשנכנסתי לשמחת אירוסים של בן משפחתי. אנשים הלכו וחזרו. צחקו והתרגשו. ומבין כולם, הסתובב לו יהודי אחד, יהודי שלא נראה בחור צעיר, גילו היה נראה, כבן חמישים- נקרא לו 'שלום'.

שלום התנהג בדיוק כמו כולם. אכל, רקד, שמח וצחק ובכל זאת, לא היה אחד, שלא ראה אותו. כולם ראו את שלום. הוא היה ממש בולט. לא היה ניתן שלא להבחין בו.

אני אישית, לא הכרתי כלל את שלום, בטח לא את שמו. ומיד כשנכנסתי לאולם, ראיתי אותו. למה? מה היה כל כך מיוחד בו?

אז זהו, אנסה לתאר את הופעתו החיצונית, ויגיד הקורא, אם לא היה אוטומטי מבחין בו.

שלום היה לבוש במכנסי ג'ינס שלושת רבעי.

שלייקס רחב התנדנד לו על הברכיים (במקום על הכתפיים - אופנתי...).

חולצת אלגנט לבנה ורחבה מאד כיסתה את חצי מכנסיו.

משקפיים נסרכו על דש חולצתו, עם מסגרת שצדה האחד עגולה והשנייה מרובעת...

ו... בלי עדשות...

נעלי אלגנט ישיבתיות ללא גרביים,

כובע מצחייה ספורט, בצבע אדום ורוד על ראשו.

וזקן...

הזקן שלו היה הכי בולט...

לזקן שלו חוברו עשרות גומיות שיער.

ומלבד זה, הזקן שלו היה מעוצב במלאכת מחשבת של השחתה... כל מיני קווים מוזרים, ודירוגים מעוותים, התנוססו להם בזקן.

בקיצור, דמות מיוחדת שלא רואים כל יום, אם בכלל.

עקבתי אחריו...

גם הוא בן של מלך. וגם הוא צריך לדעת מהו יהודי ואיך יהודי אמור להתנהג.

רציתי כל כך, לפתוח איתו שיחה יהודית, אבל חששתי. לא היה לי הרבה אומץ, הרי הוא נראה כמי ששונא כל בדל של תורה. הוא לא נראה אחד שהתורה מעניינת אותו. הוא רחוק... רחוק מאד...

'מה הקשר בכלל שאדבר איתו', חשבתי לעצמי. 'הוא בטח יזלזל בי וילעג עלי ליד כולם'.

התלבטתי נורא עם עצמי, האם לעשות צעד ולפתוח איתו בשיחה, או שלא מתעסקים עם אנשים מוזרים...

חששתי לעשות שטות שאתחרט עליה. ובכלל, הוא לא נראה אחד, שניתן לפתוח איתו שיחות, הוא מאיים, הוא מרוחק... ובטח שאין סיכוי לדבר איתו על תורה.

ואולי... אולי הוא בכלל חי על חומרים... ואין עם מי לדבר...

אבל רציתי. ליבי התחמץ לראות יהודי בצורה כזאת. כאב לי.

אז פניתי לגיסי שהיה נוכח שם.

גיסי הוא בחור בוגר שמכיר את העולם החילוני מקרוב. ולכן שאלתי אותו "תגיד.. הבחור הזה נראה לך על סמים?"

גיסי הסתכל עלי, ואמר "אתה מבין את הבעיה שלך... אתה דן אנשים לפי לבוש...".

הבנתי לאן הראש שלו נוטה, ועניתי מינה וביה, "ראיתי הרבה חילונים בחיים שלי, ואנשים כאלו ראיתי רק בסמטאות חשוכות באמצע הלילה, אז למה שלא אשוב עליו ככה".

גיסי, הוא בחור חכם והבין לאן אני חותר וענה בבטחה, "לא. הוא אדם גיל".

"אתה בטוח?" שאלתי.

"בטוח".

זהו. כאן הייתי יותר רגוע, והחלטתי שאם כל החוסר נעימות, ממישהו שלא מוכר, וממישהו שצועק 'אנטי דת'- אפתח עם שלום בשיחה.

רק השאלה 'איך'?

מה, סתם לתפוס אותו, ולומר 'רוצה לדבר על תורה'?

חיפשתי הזדמנות...

היה נראה שאחזה את שלום תזזית, הוא לא ישב רגע אחד, בכדי שאשב כבדרך אגב לידו. הוא הלך ממקום למקום. רוב הזמן הוא היה ברחבת הריקודים, רוקד.

ואני המשכתי להתפלל ולחכות.

הערב נגמר.

שירי נשמה אחרונים הושמעו ממערכת התקליטן.

ואני מצאתי את עצמי, רוקד שלוב זרועות, מול החתן, עם עוד כמה ישיב'ה בוחרים - בני משפחתי. ואז... ואז אני רואה לידי את שלום, עומד ומסתכל עלינו. לא פספסתי את ההזדמנות וסימנתי לו להשתלב בזרועי ל'ריקוד השתפכות'. האמת, שאין קשר בין שלום ולריקוד השתפכות... אבל הוא בא! הוא בא ורקד איתנו, עם כל הנשמה.

ואז... אז ראיתי את הנשמה. אז הבנתי שגם היהודי הזה - צועק יהדות!!!

התקליטן סיים את הערב, המוזמנים החלו להתפזר. ואני? אני עוד לא דיברתי עם שלום. לרגע חשבתי שאני מאבד אותו, אבל אז ראיתי אותו ניגש לבר המשקאות, ואני כבר הייתי אחריו.

הוא מזג לעצמו משקה ותוך כדי שוחח עם בן משפחתי. מזגתי גם אני משקה, ונעמדתי שם, סמוך אליו.

שלום סיים לרגע את השיחה ומזג לעצמו עוד כוס, ומיד פניתי אליו "אז מה העניינים? עם כולם דיברתי חוץ ממך. שמי יעקב".

"הא בסדר, אני שלום".

זהו.

מה אומרים עכשיו?

תפילה קצרה בלב...

ושלום אומר לי "תראה את העשר בחורים האלו...".

שלום הצביע על כעשרה בחורי ישיבות ואברכים. והמשיך:

"הם חברים של החתן".

לא הבנתי לאן שלום חותר. אבל אמרתי את שאני יודע "לא. הם לא חברים של החתן. הם אחים וגיסים שלי".

"מההההה???" "אתה רוצה לומר לי שהם לא חברים שלי?" "יאוו, איזה זכות... איזה זכות יש לאבא שלי...".

לא האמנתי למה שאני שומע. שלום רואה בלהיות אבא לבחורי ישיבות 'זכות'...

המשכתי עם ההתלהבות ודיברנו קצת על בחורי ישיבות.

השיחה התגלגלה. לקחנו כסאות וישבנו כחברים וותיקים אחד ליד השני. המשכנו לשוחח על דא ועל הא. ומפה ושם ראיתי בני משפחה שמסתכלים עלינו ובפניהם תמיהה 'איך הרב יעקב, הצליח לפתוח איתו כזאת שיחה לבבית'. ואנחנו? אנחנו כבר היינו עמוק בפנים... העברנו רשמים על ענייני החיים, לאו דווקא על נושאים יהודיים.

ואז...

אחרי שיחה טובה ונעימה מאד.

שלום הוריד את הכובע מצחייה. ומתחת לכובע...

היתה כיפה...

הלם...

"אתה רואה?" אמר שלום. "גם אני חובש כיפה. אף אחד לא מאמין לי. אבל אני נראה ככה, כי היה לי מחנך שלא הבין אותי. אני ככה כבר עשרים שנה ואני גאה באיך שאני נראה".

מכאן ואילך השיחה רצה, וכשאני מסכם את המפגש, כל מה שיש לי לומר הוא, שזהו עוד מפגש שבו ראיתי מהי נשמת היהודי. פגשתי יהודי שנראה מרוחק ריחוק של שנות אור, אבל הוא קרוב מאין כמותו. יהודי שמפגין כלפי חוץ, אנטי תזה לתורה ומצוות, אך אלו רק מחמת הניסיונות. הוא כאוב ממחנך לא הוגן. הוא מלא בקשיים שמסמים לו את העיניים מלהראות כבן של מלך. ומבפנים... מבפנים הוא קשור מאד לאבא שבשמים.

השיחה הסתיימה, ובסופה שלום התחנן אלי:

"תקפוץ אלי פעם בכמה זמן לביקור. יש לי גג גדול. נשב ונדבר..."

איך השיחה התחילה? ואיך הסתיימה...

שלום הבהיר לי שוב פעם, שישנם המון יהודים, שמתנהלים ונראים כמו חילונים גמורים ואחר שיחה אחת איתם, אתה רואה, שיש בתוכם -

שומר מצוות גדול, עם ה-מ-ו-ן חסמים!!!

אז אנו דור זכאי. צריך לשמוח ולקפוץ עד השמיים.

רק דבר אחד חסר בכל השמחה-

משיח!

למה משיח, אם אנו כה זכאים?
נחזור לימי הסגר... לימי הקורונה...

* * *

התאספנו עשרה שכנים וכמה זאטוטים לסלון הבית, לתפילת ערבית של ליל שבת. אחד מהשכנים עלה חזן. ולאחר התפילה אמירת "גוט שבעס" התערבבה בהברה חסידית יחד עם הברה ליטאית, בתיבול "שבת שלום" ספרדי.

מה שצרות עושות לעם ישראל... מאחדות...

המניין התרחב וירד כעבור תקופה לחצר. הקפדנו על מיקום שיוכל להכיל כמה שיותר בניינים מסביב, בכדי שהחולים והמבוגרים יוכלו להצטרף לתפילה דרך החלונות.

עוד כמה שבועות עברו, בתי הכנסיות נפתחו לצד מנייני החצרות. אני כבר חזרתי למניין שלי בבית הכנסת, בעוד ממשיכות התפילות אצלנו בחצר.

באחד מלילות שבתות הקיץ, ביתי בת השלוש שתחיה, התהפכה במיטתה מצד לצד ולא הצליחה במשך שעות להירדם. כל בני הבית נמו את שנתם בנעימים, ואני הוצרתי לישב לידה, ולצפות לרגע שמלאכים טובים יעצמו את עיניה הטהורות, לשנת ישרים.

הזמן עבר, והשינה לא הגיעה. לקחתי ספר 'מחשבה' בעניין 'ימי בין המצרים', ושקעתי בלימוד. הזמן חלף ואני גומע דף ועוד דף. ובסוף... היא נרדמה. ואני, אני מצאתי את עצמי, עולה על יצועי, קרוב לשעה אחת בלילה.

התעוררתי בבהלה בשעה 8:10. "מה??? 8:10??? ב-7:20 מתחילה תפילת שחרית???"

קפצתי מהמיטה והבנתי שאת המניין הקבוע שלי פספסתי, ואצטרך להתפלל היום ב'מניין חצר', שמתחיל מאוחר יותר.

התארגנתי במהירות ויצאתי להתפלל.

התפילה החלה. אמרנו פסוקי דזמרא, עברנו לברכות שמע, משם לשמונה עשרה ואחר כך לחזרה. בין הקדיש שלאחר החזרה, להוצאת ספר תורה, נוהגים בקהילות ספרד לומר "מזמור שיר ליום השבת", ולאחר המזמור לומר 'קדיש יתום'.

המזמור נאמר ולאחריו שקט שרר בקהל. לא היה יתום- תודה להשם. במקרים כאלו, אני נוהג בלי נדר, לומר 'קדיש' על נשמות ישראל (כמובן באישור הורי הצדיקים שיחיו). קמתי ואמרתי 'קדיש'.

ספר התורה הוצא, וקריאת התורה החלה. ובין גברא לגברא אני מבחין בשני קטנים חמודים. שני ילדים מתוקים, אחד כבן חמש ואחיו כבן שש, ושניהם עומדים בסמוך לאביהם. אינני מכיר את החמודים, אך מה שכן הם נראו כאילו יצאו מחלון ראוהו. שיערם היה זהוב, עיניהם אפרפרות, גוון עורם לבן שמנת, לחייהם אדמדמות, ובגדיהם מהודרים מאד.

תפילת מוסף החלה. אבי הצדיקים נעמד שליח ציבור. ושני המתוקים ישבו לימיני ושמאלו. ב'חזרה' של תפילת מוסף, הביט לעבר הילדים יהודי מבוגר מראש הבניין וסימן להם לעלות אליו. הם עלו וחזרו אחרי כמה דקות עם שלוקים אדומים וצוננים. הניתי לראותם יושבים בישיבה מזרחית ילדותית, ליד אביהם.

שני חמודים עם שלוק טעים. והקהל כבר נמצא ב'פיטום הקטורת' שלפני 'עלינו לשבח'. החזן אמר בקול רם "השם עוז לעמו יתן, השם יברך את עמו בשלום" ואני נעמדתי לומר 'קדיש'.

החלתי את אמירת הקדיש- "ית.....".

ונעצתי בבהלה!

קול דקיק וחזק של שני ילדים מתוקים נשמע לאוזני-

"יתגדל ויתקדש שמייה רבא.....".

נאלמתי בסערה.

נשמתי נעשתה כבידה.

והבטתי אחוז בהלה בשני המתוקים. שני רכים ועדינים, זועקים בקול חזק, על אמא שנמצאת במרומים, "יתגדל ויתקדש שמייה רבא".

השלוק עוד אחוז בין ידיהם הצעירות וקדיש של מבוגרים נאמר בגרום.

את 'עלינו לשבח' לא יכולתי לומר, ומיד בסיימו, עמדו שני הרכים, כמנהג ספרד, ואמרו שוב את המילים המצמררות "יתגדל ויתקדש שמייה רבא".

בטוחני שאמא, מביטה בהם ממרומים, ומרחמת על בניה היתומים, שולחת מבט לעבר בעלה האלמן הטרי, ומייחלת ליום שהתחבקו אם על בנים.

התפילה הסתיימה. האב אחז בידי בניו, ורק אז הבנתי, שילדה כבת עשר שישבה מחוץ למניין, קשורה לכל הסיפור הזה... היא כנראה הבת הבכורה... אין לה מה לעשות לבד בבית...

הקהל שוב התפזר באמירת "גוט שבע'ס", ואותו יהודי מבוגר מראש הבניין, קרא לאבא הצעיר- "קראת יפה מאד" הוא אמר, בהקשר להיותו 'שליח ציבור'.

אני עמדתי עוד במקומי וצפיתי באב, איך שהוא עם ראש מורכן, צועד יחד עם שלושת ילדיו, ששלוקים אדומים נמצאים בפיהם הילדותיות, אל עבר קידוש שומם, קידוש בלי אמא... בית בלי אמא... חיים בלי אמא...

עליתי לביתי מתאפק לא לבכות, 'שבת היום, אסור לבכות', ואז הבנתי... חייבים משיח! עכשיו!

את המשיח הזה אנחנו חייבים. משיח שינקה את האפלה. משיח שישלח קרן אור לכל הדואבים והנואקים. משיח שיראה לכולם כמה שאנו זכאים. משיח שבזכותו יחזרו לבית נשמות הנרצחים. משיח שישמיע קול תחיה למשפחות קדושים. משיח שיביא גאולה לילד קט שהשאיר את משפחתו הי שם בתאונה קטלנית, משיח שיביא מזור לחולים ופצועים. משיח ששייב את החטופים. משיח שיאיר נשמות כבולות בשבי. ובעצם משיח ששייב בנים לגבולם - גבולות האור והשפע האין סופיים...

מה בידינו לעשות?

עוד קבלה טובה. עוד סדר מוסר. עוד תפילה נשפכת. עוד דבר תורה. עוד צניעות וקדושה. והנה... הנה הוא בא.

ומה יהיה אחרי בא המשיח?

אותו דור צעיר חדש שיוולד למשיח, לא יוכל להבין מהו הסבל שעברנו... מהי גלות, ומהי נחמה. מהו כאב ומהי צרחה. ובעצם, מהו ריחוק מכנפי השכינה.

... ולימים האלו אנחנו מחכים!
לימים שנספר את סיפור חיינו - לילדינו ונכדינו. נשב על הכורסה ונספר, על ימים של מלחמות ומגפות, על ימים של איסור כניסה לבתי כנסיות ומדרשיות, על ימים של חושך ומסתור, על ימים שהיה פחד להסתובב ברחובות, על ימים - שמהם נגאלנו. ואז... ואז זה יהיה סיפור חיינו.

* * *

סיום:

הקטע המרגש הבא, נשלח אלי. לא נגעת בו כלל.
אני נותן לדמעות להתגלגל לך על הלחיים. ובעצם, לראות את הסיפור האישי של כל אחד ואחד ממנו. היום... בעזרת השם מחר!!!

כותרת - שיחת אם ובתה

לא, ילדה שלי.
גם אם אני אנסה לתאר לך, את לא תביני.
לא תביני מה זה חושך אמיתי,
מה זה בלבול,

מה זה הסתר.

מה זה לבכות מעומק של צרה.

להיאנח מעול גלות מרה.

לקרוא מעומק מצולה,

ללוות נפילה -

בתפילה.

את,

שאני לא יודעת אם תהיי הבת שלי,

או נכדה שלי, או נינה,

אבל את תיוולדי לאור.

ואנחנו נספר לך, אבל את לא תביני.

נספר לך על ימים שהקב"ה דיבר אתנו אבל לא כולנו ידענו על זה.

על ימים שדבר ה' נשמע מקצה העולם ועד קצהו אבל אנשים לא שעו מקוצר רוח

ועבודה קשה.

על ימים שבורא עולם טלטל את עולמו בכפיים של רחמים ואהבה,

לנער עוד כמה נידחים ורחוקים ---

לפני בוא יום ה' הגדול והנורא.

כן, ילדה שלי. פעם, בחושך, בהסתר,

היו כאלו שבחרו להיות רחוקים. רחוקים מהאור. שקועים בעלטה.

היה דבר כזה, לבחור במוות. ברע.

נספר לך על ימים של איילת השחר,

על חושך סמיך ועבה.

על רגע אחד לפני שהפציעו קרניים ראשונות, קרניים של אור חדש ---

ימים בהם נשמות בני האדם זעקו, אך היו כאלו שלא שמעו אותן.

ימים בהם כל אבן חשה כי קרבו פעמי מבשר,

אך היו אנשים שליבם היה יותר אבן מאבן.

נספר לך על דור,

שכל באי עולם נשאו אליו עיניים.

וכל האבות צפו ממרומים על אותם הנבחרים ---

לקבל פני משיח.

אותו הדור, מחוספס כעקב,

שותת בדמעות,

מוכה.

למוד אלפיים שנות סבל,

אך עם זיק משותף בעיניים.

דור,

שכל תפילותיהם ותקוותיהם של אבותינו התנקזו אליו.

שלכל אחד מאתנו יש כל כך הרבה סבים וסבתות שמתו או חיו על קידוש ה',

והזרימו לנו נהרות של כוח.

דור,

שכשהפציע שחר חדש,

ומלא כבוד ה' מקצה אל קצה,

שאל הקב"ה כל אחת מאתנו-

איך, ילדה שלי?

איך החזקת מעמד?

באמת יצאת בלי שריטה?.. בלי פגע?..

את לגמרי לגמרי שלי?...

ואנחנו הושטנו לו דפי סידור ספוגים בדמעות של בלבול.

הושטנו לו רגעים של אפלה גמורה, שבהם היינו צריכות לבחור לנו דרך ---
אך היה חושך, ולא ידענו מה לבחור...
ולא נותר לנו אלא להבעיר אש אהבה,
וללכת לאורה.
חבוקים ודבוקים, רוצים לעשות רצונו.
כן,
לא היתה אז ברירה אחרת.
בלי האש הזו, בלתי אפשרי היה לשרוד.
הושטנו לו רבבות של נרות שהוצתו לשמו ולכבודו.

כי אנחנו בחרנו לשמוע את דברו,
וראינו בכל זעזוע- חיבוק,
ובכל טלטלה- זיכור.
אלו היו ימים מוצפים באור,
רק שהיה צריך לחפש אותו.
הוא מילא את הרחובות,
אבל היה מכוסה.
מרוב שהסתנוורנו ממנו,
היו כאלו שעצמו עיניים.

ובאיזשהו שלב,
כבר לא נותר שום דבר,
ושום מקום שאפשר לבקר בו,
ושום מבחן להתכונן לקראתו,
שום אירוע למהר אליו,
רק לשבת ולצפות,
לקול שופר שהולך וחזק.
והוא הגיע, ילדה שלי,
אלא מה.

- סוף -

נ.ב: גירסה בנוסח 'אב לבנו', מובאת בסוף התגובות.

את הסיפור הנוכחי שלחתי לפני זמן מה לכלל ישראל. מספר שעות אחרי שהוא נשלח
הגיעו שתי תגובות. הנה הן לפניכם:

הפרטים חסויים - "גם ילדי אמרו קדיש בקורונה! שני בני אחד בן החמש והשני בן
השבע, צעקו ממרפסת ביתנו קדיש... אני הייתי צריכה להישאר שם כל התפילה ולשים
לב מתי הם צריכים לומר! ואז הבנתי את הסיבה שאשה פטורה מתפילה. השכנות היו
מתקבצות לשמוע את הקדישים והיו אומרות שהמלאכים מקשיבים...! וכדי שלא תיפול
רוחנו אספר, שאכן ד' שמע והתחנתני שוב, וכעת יש להם אבא שלומד איתם.. וכמובן
אנו מצפים תמיד לביאת המשיח...".

הפרטים חסויים - "וואי איזה מפחיד!! אני יושבת עכשיו עם שני בני היתומים! בן 7 ובן
5! ואומרת להם "רוצים סיפור על הגאולה?" בלי לדעת קודם מה שכתוב.... ומתחילה

לספר ומגיעה לסיפור חיי/חיייהם האמיתית. התחלתי לבכות אך הם רוצים שאני
אמשיך..... איך ממשיכים? רוצים את אבא!!!! רוצה את בעלי.....
אמאל"ה משיח...".

מצפה יחד אתכם למשיח, בלב מלא אחדות, יעקב

ולפני סיום התגובות:

תגובה ממש מעניינית הגיעה אלי מאת בחור ישיבה מבני ברק. שמו י.מ.ש.
השיר המרגש דיבר אליו מאד וכך הוא כתב לי:

"ראיתי את השיר ששלחתם. התרגשתי, והתאמתי אותו לבנים".

אחרי שראיתי את התוצאה, התפעלתי מאד ועם זה התרגשתי מאד, ובפרט מהשורות
שהוא הוסיף בעניין לימוד התורה. רק באי בית המדרש יבנו בדיוק על מה מדובר.
אז הנה השיר לפניכם:

כותרת - שיחת אב ובנו

לא, ילד שלי.
גם אם אנסה לתאר לך, אתה לא תבין.
לא תבין מה זה חושך אמיתי,
מה זה בלבול,
מה זה הסתר.
מה זה לבכות מעומק של צרה.
להיאנח מעול גלות מרה.
לקרוא מעומק מצולה,
ללוות נפילה -
בתפילה.

אתה,
שאני לא יודע אם תהיה בני,
נכדי, או ניני,
אתה תיוולד לאור.
אנחנו נספר לך, אבל אתה לא תבין.
נספר לך על ימים שהקב"ה דיבר איתנו אבל לא כולנו ידענו על זה.
על ימים שדבר ה' נשמע מקצה העולם ועד קצהו, אבל אנשים לא שעו מקוצר רוח
ועבודה קשה.
על ימים שבורא עולם טלטל את עולמו בכפיים של רחמים ואהבה,
לנער עוד כמה נידחים ורחוקים ---
לפני בוא יום ה' הגדול והנורא.

כן, ילד שלי. פעם, בחושך, בהסתר,
היו כאלו שבחרו להיות רחוקים. רחוקים מהאור. שקועים בעלטה.
היה דבר כזה, לבחור במוות. ברע.

נספר לך על ימים של איילת השחר,
על חושך סמיך ועבה.
על רגע אחד לפני שהפציעו קרניים ראשונות, קרניים של אור חדש ---
ימים בהם נשמות בני האדם זעקו, אך היו כאלו שלא שמעו אותן.

ימים בהם כל אבן חשה כי קרבו פעמי מבשר,
אך היו אנשים שליבם היה יותר אבן מאבן.

נספר לך על דור,
שכל באי עולם נשאו אליו עיניים.
וכל האבות צפו ממרומים על אותם הנבחרים ---
לקבל פני משיח.
אותו הדור, מחוספס כעקב,
שותת בדמעות,
מוכה.
למוד אלפיים שנות סבל,
אך עם זיק משותף בעיניים.
דור,
שכל תפילותיהם ותקוותיהם של אבותינו התנקזו אליו.
שלכל אחד מאיתנו יש כל כך הרבה סבים וסבתות שמתו או חיו על קידוש ה',
והזרימו לנו נהרות של כוח.

דור,
שכשהפציע שחר חדש,
ומלא כבוד ה' מקצה אל קצה,
שאל הקב"ה כל אחד מאיתנו -
איך, ילד שלי?
איך החזקת מעמד?
באמת יצאת בלי שריטה...? בלי פגע...?
אתה לגמרי לגמרי שלי...?
ואנחנו הושטנו לו דפי סידור ספוגים בדמעות של בלבול.
דפי גמרא שנלמדו באף, עמוק בתוך ההסתרה.
תלמי שורות ספרים ומסכתות, שנחרשו כשמסביב היה חוסר הכרה.
הושטנו לו רגעים של אפלה גמורה, שבהם היינו צריכים לבחור לנו דרך ---
אך היה חושך, ולא ידענו מה לבחור...
ולא נותר לנו אלא להבעיר אש אהבה,
וללכת לאורה.
חבוקים ודבוקים,
רוצים לעשות רצונו.
כן.
לא היתה אז ברירה אחרת.
בלי האש הזו, בלתי אפשרי היה לשרוד.
הושטנו לו רבבות של נרות שהוצתו לשמו ולכבודו.

כי אנחנו בחרנו לשמוע את דברו,
וראינו בכל זעזוע - חיבוק,
ובכל טלטלה - זיכור.
אלו היו ימים מוצפים באור,
רק שהיה צריך לחפש אותו.
הוא מילא את הרחובות,
אבל היה מכוסה.
מרוב שהסתנוורנו ממנו,
היו כאלו שעצמו עיניים.
ובאיזשהו שלב,
כבר לא נותר שום דבר,
ושום מקום שאפשר לבקר בו,
ושום מבחן להתכונן לקראתו,

שום אירוע למהר אליו,
רק לשבת ולצפות,
לקול שופר שהולך וחזק.
והנה הוא הגיע, ילד שלי.
הגיעה הישועה.

- סוף -

← תגובות לסיפור הקודם - עולם של איכות:

א.א ראש ישיבה מבני ברק: סיפור נוגע ללב. כמה מחייב לו ידענו מה המשמעות של נפש אחת מישראל... ישר כח ותודה על כל מה שאתה שולח בטוב טעם ודעת. נפלא. א.א

מ.י.א ברוקלין ניו יורק: מעשה מכשל ומחייב.

ג.ש קובע עיתים מאלעד: מסעיר לדעת שפעלת אצל משפחות וחזקת בתים שכמעט נשרו...זכות גדולה מאוד ר' יעקב. אנו ממש גאים באנשים כמוך!!! שכו"ח! מאוד נהנינו. תודה. והפעם הדפסתי למשפחה.

י.מ מחנך ברכסים: ישר כח. גם הורים, שפשוט וברור להם שבנם ילמד בישיבה קדושה, זה מחזק לקרוא את המאמר זה.

א.ח מורה פרטי מבני ברק: רבי יעקב היקר תודה על החומר המרתק.

מ.ר מגיד שיעור בהרצליה: לכבוד הרב כתובים שליט"א. אחר הברכה! קראתי את המאמר האחרון על עולם של איכות והתפעמתי. הוא בנוי ומחכים ומסדר את ההשקפה בצורה ברורה ואיכותית. אשמח להצטרף לכל המיזמים שלך, אבקש שתצרף אותי לכל מה שיוצא מתחת ידך הברוכה.

* * *

קבצי שמע איכותיים,
סיפורים אמיתיים
משולבים בהשראה מתח ושינוי
וכן- טיפים לעוצמה בחיים, אנרגיות לזוגיות מושלמת, שפע של הורות משגשגת, ואור רוחני בוער

כל זה ישלח אליך בקבצי קריאה בחינם
לחוויה טהורה ועילאית...

אז אם גם אתה מעוניין באור רוחני, הטענה, איכות ועונג
שלח לנו בקשת הצטרפות

ל- oraita4you@gmail.com

* * *

להזמנת הרצאות ויעוץ בנושאים

הדרכת חתנים | זוגיות | פיתוח האישיות

oraita4you@gmail.com

המאמר מופץ לזכות התורמת הכבודה **מרת א.מ.ל בת ה.** – ימלא השם משאלות ליבה על הצד הטוב ביותר.